

dan Maade, at de kommer i Overensstemmelse med hans Lære og Liv. Ingen Klasse Mennesker har trængt saaledes til Jesus som Kvinderne. Det vedvarende Slaveri, deres Tilsidesættelse, deres Uvidenhed og aarhundredlange Undertrykkelse havde gjort dem til den mest beklagelsesværdige Klasse Mennesker, da Jesus kom.

I ham fandt Kvinderne en Ven, som de aldrig tidligere havde drømt om. Andre Mænd brød sig kun om dem som et Slags Legetøj eller som deres Trælle. Kristi Godhed strakte sig til hver eneste Kvinde, der kom til ham.

Han saa ikke ned paa den samaritanske Kvinde, der tilhørte et foragtet Folk. Han tog venligt mod Kvinderne, da de kom til ham med deres Børn. Han stødte ikke Kvinden bort, da hun i Farisærens Hus kom til ham med den vellugtende Salve, skønt hun havde syndet meget. Da de førte Synderinden til ham, sagde han til hendes Medskyldige: Den som er ren, kaste den første Sten.

Han sagde, at han kom med det glade Budskab til de fattige, for at tale Trøst til de bedrøvede, løse de bundne og sætte de plagede i Frihed. Kvinderne vidste, at de var fattige, bedrøvede og plagede. De var bundne af gamle Skikke, var Vellystningers Fanger og de mest hjælpeløse af alle Mennesker. Ligesom Mændene af samme Samfundslag maatte de finde sig i al Elendigheden, men foruden den maatte de finde sig i at blive sete ned paa og lide dobbelt Undertrykkelse, fordi de var Kvinder.

De trængte langt mere end den skinhellige Saducæer, den hykkelske

Farisæer og den rige Tolder til Budskabet om Kærlighed, Fred, Lighed og Godhed. Da Kristus kom og forkyndte, at han kom for at bringe nyt Liv, og at dette kunde blive dem til Del i Overflod, da var det for deres livstrætte Sind, for deres smægtende Aand, som kvægende Regn for den fortørrede Jord. De følte, at han kom med den nye, livsgivende Kraft, der trængte helt ned til dem. Derfor flokkedes de ogsaa om ham alle Vegne, De var de sidste ved hans Kors og de første ved hans Grav.

Da Jesus kom, var Jøderne mere end andre Folk beredte til at faa det rette Syn paa Kvinden. Af Mosebøgerne havde de lært, at Mand og Kvinde var af samme Kød og Blod, og at Forjættelsen over den nyskabte Jord var given dem i Fællesskab. De forklarede ganske simpelt Kvindens undertrykte Stilling som en Straf for Synden, og hver jødisk Moder haabede, at gennem hendes Barn skulde den Forbandede, der hvilede over hendes Køn, blive taget bort. Maaske mener nogle, at Ordene „med Smerte skal du føde Børn“ og „din Mand skal herske over dig“ var en evigtvarende guddommelig Befaling. Saaledes tydede i det mindste tidligere nogle Forkyndere dem ved at forbyde, at fødende Kvinder brugte smertestillende Midler, som om Gud vilde, at Kvinderne skulde lide mer end nødvendigt. Hvorledes skulde vi komme til at elske og tilbede saadan en haard og ond Gud? Vor Gud har aldrig villet, at Kvinderne skulde lide, eller at de skulde fornedres og undertrykkes.

Det er Synden, uden Tvivl manges